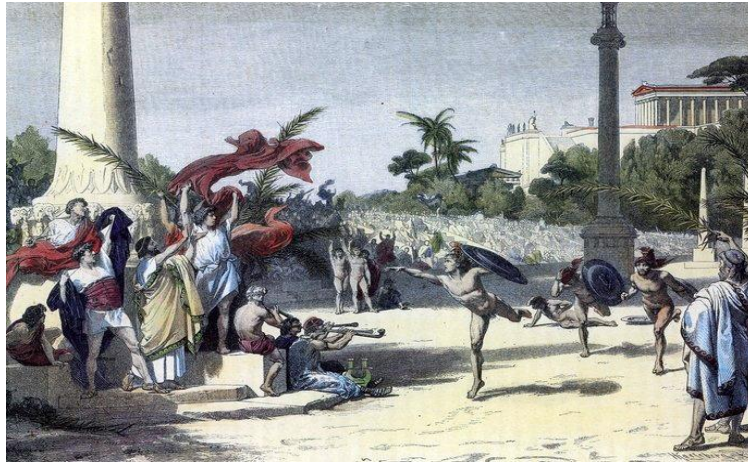

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ Ο ΑΘΛΟΣ ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗ

**Ω Αθάνατε Φειδιππίδη, ακόμα και αν ήσουνα, ο Φτερωτός Ερμής,
Πάλι η πράξη σου, θα ήτανε, σπουδαία, θα ήταν Θεϊκή,
Μα ήσουν ένας ημεροδρόμος, θνητός και Εσύ, όπως Εμείς
Και αυτό την κάνει, έναν Άθλο, την κάνει Επική.**

**Οι Άρχοντες της Αθήνας, διαλέξανε Εσένα.
Να φέρεις εις πέρας, την τρανή και ιερή Αποστολή.
Γνωρίζανε καλά, από τα περασμένα,
Ότι αντέχει το Σώμα, μα πάνω από όλα,
το λέει ή καρδιά σου και η Ψυχή.**

**« Στην Σπάρτη, είδηση, σου είπαν, να μεταφέρεις,
Ότι οι Μήδες, την Ελλάδα απειλούν,
Με μυριάδες, Βάρβαρους, όπως και εσύ καλά το ξέρεις
Και σε βοήθεια πρέπει, άμεσα, να 'ρθουν».**

**Γνώριζες, πόσο πολύτιμος ήτανε,
τις δύσκολες εκείνες ώρες, ο χρόνος,
«ως την επαύριο», σου ορίσανε το πρωί,
Στο άκουσμα αυτό, σφίγγει η καρδιά,
τα στήθη διαπερνάει ο πόνος,
Μα τώρα πια, τον λόγο έχει, πάνω από όλα, η ψυχή.**

Ναι, η ψυχή σου, Αθάνατε Ήρωα, που για την Αθήνα,
 Την αγαπημένη σου πατρίδα, το σώμα δάμασε πολλές φορές,
 Αψηφώντας, κόπους, πόνους και πείνα,
 για να φέρει εις πέρας, αισίως, τις σοβαρές,
 που σου ανέθεταν, αποστολές.

Επήρες δύναμη φιλώντας τα χέρια του Πατέρα
 και της Μητέρας σου άκουσες την παρακλητική, στην θεά Αθηνά,
 προσευχή.
 Μα εκείνο που σε διαπέρασε, πέρα ως πέρα,
 Ήτανε της αγαπημένης σου, το διαπεραστικό βλέμμα και η φωνή.

«Ναι»σου είπε, «Φειδιππίδη Εσύ μπορείς, εγώ καλά σε ξέρω,
 Τίποτα στον δρόμο, για την Αθήνα μας, να μην φοβηθείς,
 Ξηρούς καρπούς, άρτον και μέλι, πάω να σου φέρω,
 Φλασκή με νερό και το δισάκι σου,
 που σίγουρα, θα το χρειαστείς».

Και χύθηκες στον δρόμο σαν ζαρκάδι,
 Τους άρχοντες χαιρετώντας, κάτω από τον Βράχο τον ιερό,
 Που επάνω του, ο δύων Ήλιος, ως καλό σημάδι,
 Λαμπρές αχτίνες έριχνε, από τον Σαρωνικό.

Εις τα αυτιά σου ακόμα, ακούγονταν τα λόγια,
 Της κόρης που σου είπε «Ναι Εσύ μπορείς»,
 Πριν σου ετοιμάσει τα λιγοστά εφόδια,
 Για τις ανάγκες, της μεγάλης διαδρομής.

Μα τώρα ο δρόμος, είναι εκείνος που μετράει
 Και εκείνα, που από τους παλαιούς και την πείρα του, έχει διδαχτεί,
 Πρέπει σωστά, να επιλέξει από πού και πως θα πάει,
 Ακόμα και από ποιόν, τα αναγκαία, θα ανεφοδιαστεί.

Της Αττικής είναι γνωστοί, οι δρόμοι και τα μονοπάτια,
 Την Σαλαμίνα και τα Μέγαρα, τα έχει πολλές φορές διαβεί,
 Μα πρέπει να βιασθεί, στις Ακροκορίνθου τα σκαλοπάτια,

Στόχος του είναι να φθάσει, πριν χαράξει η αυγή.

Φέρνει στον νου του, των παιδοτρίβων του τα λόγια,
για ποια πρέπει να ακολουθήσει τακτική.

Πώς να προσέχει τα αέρινα του πόδια
και τι να κάνει, όταν έχει πλέον κουραστεί.

«Σαν ζεσταθούν». του είχαν πει, «οι σύνδεσμοι στα πόδια
και σαν ρυθμίσεις, την ζωογόνο σου, αναπνοή,
Σαν ελάφι, στο ίσιωμα θα τρέχεις, προσέχοντας τα απρόβλεπτα,
εμπόδια,
στην ανηφόρα, όσο αντέχει, η καρδιά και το κορμί».

«Στην κατηφοριά, ακόμα και αν το σώμα σου, σε σπρώχνει,
Να βαδίζεις γοργά, αλλά με βήμα προσεχτικό και σταθερό.
Ο έμπειρος πεζοπόρος, στο έδαφος το ραβδί του πρώτα, χώνει,
προσέχοντας, τις πέτρες, ιδιαίτερα αν είναι βρεγμένες, από υγρασία ή
νερό».

«Να επιλέγεις, το Μεσημέρι, τα σκιερά μέρη,
Και να αποφεύγεις τις ψηλές βουνοκορφές,
Η ανηφόρα, κατηφόρα σίγουρα θα φέρει,
Πιο φρόνιμα είναι να ακολουθείς, τα διάσελα και τις βουνοπλαγιές».

«Στους άγνωστους, τον Ξένιο Δία, θα επικαλείσαι,
Στους δε βοσκούς και στα άγρια ζώα, τον Τραγοπόδαρο Θεό.
Μην ξεχνάς, αγγελιαφόρος, υπό την προστασία του φτερωτού Ερμή
είσαι
Και όλοι το γνωρίζουνε και το σέβονται αυτό».

Με αυτά στο μυαλό του, στην Ελευσίνα, έχει φθάσει,
Σταματάει στις Δήμητρας τον Ιερό Ναό,
Ύδωρ ζητάει, νεαρό, να πιεί, να ξεδιψάσει
Και ξεκινάει, χωρίς χρόνο να χάσει,
για το ταξίδι του, το μακρινό.

Η Σελήνη, από ψηλά, αχνά φωτίζει,
 Αφού ο μισός κύκλος της είναι φωτεινός,
 Σε λίγο το γλυκοχάραμα θα αρχίσει να ροδίζει
 Και να μπροστά του ευρίσκεται, της Κορίνθου, ο Ισθμός.

Φτερώνουν τα πόδια, σαν Διαβαίνει,
 Στης Πελοποννήσου, την πανάρχαια, την Θεογέννα Γη,
 Είς το μυαλό του τώρα γυροφέρνει,
 Τους Θρύλους και τις ιστορίες,
 που μάθαινε, για Αυτήν, από μικρό παιδί.

Τρέχει όμως, αφού ακόμα αντέχει,
 Πρέπει να φθάσει στην Νεμέα, όσο γίνεται πρωί.
 Τα Αρκαδικά Βουνά, στο μυαλό του, πάντα έχει
 Και το Παρθένιο Πέρασμα, που πρέπει να διαβεί.

Σε λίγο, στις κατάφυτες πλαγιές της Νεμέας Φθάνει,
 Που τα αμπέλια ακόμα ήταν γεμάτα, από ώριμα σταφύλια,
 Μα το μόνο που τον “αφήνει” το στομάχι του να κάνει
 Είναι να δροσίσει, με τον ιερό τους νέκταρ, τα διψασμένα του, τα
 χείλια.

Κοιτάζει μπροστά του, που υψώνονται τα αγέρωχα, Αρκαδικά Βουνά,
 Που απάτητα του μοιάζουνε από ανθρώπους,
 Τα γόνατα κόβονται, το Σώμα έχει αρχίσει πλέον να τον πονά,
 πρέπει όμως να βιαστεί, για να διαβεί γρήγορα,
 τους αφιλόξενους, ετούτους τόπους.

Μα της Νεμέας τα μέρη του Φέρνουν στο Μυαλό
 Τον Ηράκλειο Άθλο, με το ομώνυμο Λιοντάρι
 Και τότε λέει, «ναι και Εγώ αντέχω και Εγώ μπορώ
 Για της Ελλάδας και της Ένδοξης Αθήνας μου, την Χάρη».

Οι ανηφόρες, κοντά στου Παρθένιο Πέρασμα είναι πολλές
 Ο δε ήλιος αδυσώπητα στο κεφάλι τον κτυπάει,
 Ώσπου να φθάσει, στις σκιερές, τις κατάφυτες, πλαγιές

Και ο ήλιος προς την Δύση του να πάει.

Σταμάτησε σε δέντρο μεγάλο και φουντωτό,
 Που οι βοσκοί τα κοπάδια τους σταλίζανε
 Και είπε εδώ, λίγο πρέπει να ξεκουραστώ,
 Γιατί πλέον τα μάτια, από την κούραση, σφαλίζανε.

Μα πριν προλάβει καν να κοιμηθεί,
 Τα βλέφαρα να κλείσει, να πλαγιάσει,
 Σε μια οπτασία, ζωντανή, μα και τρομακτική.
 Ήλθε ο Τραγοπόδαρος Θεός Πάν,
 μαζί του, για να κουβεντιάσει.

Τον Συνοδεύανε Νηρηίδες και Δρυίδες, ξωτικές,
 Χορεύοντας, με την μελωδία, που ο θεϊκός αυλός σκορπάει,
 Φιγούρες κάνουνε, αέρινες και θελκτικές,
 Που ο Φειδιππίδης από τον ύπνο του ξυπνάει.

Και ναι, του απευθύνεται, με το όνομά του, ο Θεός,
 «Φειδιππίδη ξέρω, πως και εσύ μπορείς να με αναγνωρίσεις,
 Στην Πόλη σας έχω έλθει, πολλές φορές, αρωγός,
 Σήκω όμως τώρα, πρέπει στην Σπάρτη να πας
 και όσο γίνεται πιο γρήγορα,. Πίσω, να γυρίσεις.

Για να πεις στους Άρχοντες και του στρατού τους Διοικητές,
 Ότι πάλι Εγώ, όπως παλιά, θα σας βοηθήσω.
 Εσείς θα είσαστε της μάχης, στον Μαραθώνα
 και του πολέμου οι νικητές,
 Θα σπείρω τον Πανικό, στων βαρβάρων τις καρδιές,
 και τα γόνατα τους, θα λυγίσω.

Με ένα νεύμα, Του Θεού, οι νύμφες αλείφουνε του Φειδιππίδη, το
 Κορμί
 με ένα εξαίσιο, που οι θεοί μόνο χρησιμοποιούν, αιθέριο λάδι.
 Του δένουν στα πόδια, για προστασία, δέρμα , από νεαρό τραγί
 Και τον ταΐζουν, με ένα μελόβρεχτο, από σιτάρι, παξιμάδι.

Σηκώνεται ο Φειδιππίδης, τον Θεό καλά να δει,
 Από την καρδιά του, για να τον ευχαριστήσει,
 Κανένας όμως δεν ευρίσκεται πλέον εκεί,
 Με Άτι το σύννεφο, πέταξαν όλοι τους, προς την ηλιοστέφανη, την
 Δύση.

Μα το αιθέριο λάδι και το δέρμα, στα πόδια, από το τραγί
 Επιβεβαιώνουν στον Φειδιππίδη, του Θεού Πάνα, την παρουσία
 Και των νεράιδων, που πάντα ευρίσκονται, με τον Θεό, μαζί,
 Σε μία ολοζώντανη, μα τρομαχτική για ένα θνητό, οπτασία.

Του Φειδιππίδη η καρδιά κτυπάει δυνατά.
 Το δε αίμα καυτό στις φλέβες του κυλάει.
 Ξέρει ότι δεν του σαλέψανε τα μυαλά,
 Αλλά Θεϊκή Υπόσχεση, μαζί του, Κουβαλάει.

Αυτά δίνουν στα πόδια του φτερά,
 Που ανάλαφρα πλέον τα νοιώθει
 Σαν αγριοκάτσικο, διασχίζει, τα Αρκαδικά Βουνά
 Και στην καρδιά του αναπτερώνονται οι πόθοι.

Να φθάσει γρήγορα πίσω, στην πατρίδα, να τους πει,
 Όσα ο Θεός Παν του έχει αναγγείλει.
 Μα και τους γονείς και τα «φλογερά μάτια»,
 που άφησε πίσω του να δει,
 Και τρυφερά, να φιλήσει, τα ρόδινα Της χείλη.

Με τέτοια σκέψεις και συναισθήματα, στο μυαλό και στην καρδιά,
 Το πέραςμα προς το Αρκαδικό Οροπέδιο διαβαίνει
 Την Νεστάνη αφήνει και την Αλέα στα δεξιά
 Και για τον κάμπο της Τεγέας, γοργά πηγαίνει.

Η Νύχτα έχει απλώσει τα μαύρα της φτερά,
 Την ησυχία της μόνο διακόπτουν, τα ουρλιαχτά από τα τσακάλια
 Και οι ποιμενικοί σκύλοι, που με δόντια κοφτερά,

Τα προειδοποιούν, να μείνουν μακριά, από τα δικά τους τα κοπάδια.

Τα μονοπάτια είναι τώρα πιο βατά
 Βοηθάει λίγο και το αχνό φώς, από την Σελήνη,
 Ώστε να βλέπει, πως και που πατά,
 τα δε άστρα του δείχνουν, σε ποια κατεύθυνση πρέπει να τείνει.

Πόσα αλήθεια δεν του ήλθαν στο μυαλό
 Από αυτά που είχε μάθει στα Σχολεία
 Για τους Αρκάδες, που ανέκαθεν, κατοικούν τον Τόπο αυτόν Εδώ
 Αυτόχθονες, Προσέληνες τους λέει η Ιστορία.

Θυμάται τις ιστορίες που άκουγε, με θαυμασμό.
 Για τον Λυκάονα, τον γενάρχη, Αρκάδων οικιστών και βασιλιάδων,
 Του θρυλικού του Πελασγού τον Γιό,
 Που μεγαλούργησε στην χώρα, των βαλανοφάγων, των Αρκάδων.

Τους μάζεψε από τους λόγκους, τις τρώγλες, τις σπηλιές,
 Τους έμαθε Πόλεις να κτίσουν, όπως την Λυκόσουρα την πανάρχαια
 και ιερή
 Να σταματήσουν να ενδύονται, με δέρματα και με προβιές
 Και τους δίδαξε να καλλιεργούν τον ιερό σίτο
 και να τρώνε, αντί βάλανα, ψωμί.

Γοργά διασχίζει τον κάμπο της Τεγέας, της ισχυρής
 Που και στους ακαταμάχητους Σπαρτιάτες, με σθένος, αντιστάθηκε,
 Στους εσωτερικούς, πολέμους, που αποτελούν, την κατάρα της Φυλής,
 Και ως Πρώτη των Αρκαδικών Πόλεων-Κρατών, Δοξάσθηκε.

Πρέπει, παρά την κόπωση του και τους πόνους, να βιασθεί
 Σαν ξημερώσει, στις Σπάρτης την Σύγκλητο, πρέπει να φθάσει
 Το μήνυμα των αρχόντων της Αθήνας, με πειθώ, για να τους το πει
 Και υπόσχεση, για άμεση βοήθεια, να αποσπάσει.

Σε λίγο ξεχωρίζει, μέσα στο μισοσκόταδο, αν και του φαίνεται Μακριά,

Την Φιγούρα του Ταυγέτου, Του Ιερού Όρους, των Σπαρτιατών, την
 επιβλητική,
 Πόσα, αλήθεια δεν τους είπαν, από τότε που ήτανε παιδιά!
 Για των Σπαρτιατών την ζωή και τα τόσα δρώμενα εκεί !

Αρχίζει να γλυκοχαράζει η ροδόχρωμη Αυγή,
 Ναι στου Ευρώτα, την κοιλάδα, έχει πλέον, φθάσει,
 Είναι αθόρυβη και ομαλή, την εποχή εκείνη, Του ποταμιού η ροή,
 Και δεν δυσκολεύεται, πολύ, για να περάσει.

Η Σπάρτη διακρίνεται, αν και σε κάποια απόσταση, πολύ καλά,
 Ομοιάζει, όπως την περιγράφουν, ιστορία αλλά και οι μύθοι.
 Χωρίς, να την περιβάλλουνε, όπως άλλες πόλεις, τείχη ψηλά,
 Αφού, όπως λένε, «για τείχη έχει, των γενναίων παιδιών της, τα
 στήθη»!

Τα κτίρια της είναι, όπως ανάμενε, Δωρικού ρυθμού, αλλά επιβλητικά
 Ξεχωρίζουν οι Ναοί, τα αγάλματα και άλλα δημόσια κτήρια
 Μα ακόμα πιο πολύ και από την όμορφη της Αγορά,
 Εντυπωσιάζουν, τα Στάδια και τα Γυμναστήρια!

Συνέρχεται όμως γρήγορα, από αυτόν του τον συλλογισμό
 Κάποιοι του ζητάνε επιτακτικά να σταματήσει.
 Ένας στρατιώτης τον ρωτάει, « ποιος είναι και τι ζητάει εδώ»;
 Και τον προστάζει το ραβδί και το δισάκι του, κάτω να αφήσει.

Ο Θεϊκός Φειδιππίδης, με θάρρος και με σθένος ζηλευτό,
 Αποκρίνεται, ότι από την Ιερή Αθήνα έρχεται, για ιερό σκοπό
 Μια πολλή σοβαρή φέρνει στην Σπάρτη, αγγελία.
 Που επηρεάζει της Αθήνας, αλλά και όλης της Ελλάδας,
 το παρόν και την μελλοντική πορεία!

Αυτοί, πεισθήκανε, του δίδουνε να πει νερό
 και ότι πρόχειρο φαγώσιμο, μαζί κρατάνε.
 Και αμέσως με στρατιώτη συνοδό,
 Στης ημέρας, τον υπεύθυνο Άρχοντα, τον πάνε.

Εκείνος, τον υποδέχθηκε, με στοργή και θαυμασμό.
 Έδωσε εντολή, τα αναγκαία, άμεσα, να του προσφέρουν.
 Τον ρώτησε για ποιον σπουδαίο έκανε, το ταξίδι, αυτό, σκοπό
 Και ποίοι στην Σπάρτη, για αυτόν πρέπει να ξέρουν;

Ο Φειδιππίδης, συγκεντρώνοντας, όση του έχει μείνει αντοχή
 Του απαντά « ότι η Αθήνα, αλλά και η Ελλάδα όλη, κινδυνεύει
 Πρέπει άμεσα η Σπάρτη σε βοήθεια Της να 'ρθει
 Αφού ο Περσικός Στρατός στον Μαραθώνα στρατοπεδεύει».

Εκείνος πετάχτηκε επάνω, έδειχνε ταραγμένος δε, πολύ
 Και τους παρακείμενους, αγγελιοφόρους του διατάζει,
 Να πάνε μηνύματα, να συγκληθεί, άμεσα, εκτάκτως, η Βουλή,
 Μονολογώντας, «αν και η Πόλη, τον Καρνείον Απόλλωνα γιορτάζει».

Ο Φειδιππίδης, βρήκε, λίγο χρόνο να ξεκουραστεί.
 Ένα λουτρό, σαν άνθρωπός, να κάνει,
 Να αλλάξει ρούχα, να ευπρεπιστεί.
 Και των Αθηναίων Αρχόντων την Εντολή, σε μια λογική σειρά, βάνει.

Οι Σπαρτιάτες Άρχοντες τον άκουσαν με συγκίνηση και θαυμασμό.
 Αλλά του είπαν, όσο διαρκεί, του Καρνείου Απόλλωνα η Εορτή,
 Με βάση έναν πανάρχαιο, που Σέβονται πολύ, χρησμό,
 Η Σπάρτη, για να εκστρατεύσει άμεσα, δυστυχώς, δεν μπορεί.

«Μόνο όταν γεμίσει ο κύκλος από την Ιερά Σελήνη
 Δύο Χιλιάδες γενναίοι Σπαρτιάτες, την φίλη Αθήνα θα βοηθήσουν.
 Η Βουλή την απόφαση μας αυτή, άμεσα, θα εγκρίνει
 Και είμαστε σίγουροι, ότι μαζί με εσάς, τους Βάρβαρους θα τους
 νικήσουν.

Ο Φειδιππίδης ακούει την απόφαση, με πολλή μεγάλη Προσοχή,
 Σφίγγει τα δόντια. προσπαθώντας να μην μιλήσει
 Πρέπει αφενός τους Θεσμούς, των Σπαρτιατών να σεβαστεί,
 Αφετέρου, τώρα προέχει, να ξεκουραστεί και στην Αθήνα να γυρίσει.

Τον πήγανε σε κοιτώνα, ειδικό για ξένους, για να κοιμηθεί.
 Ρούχα καινούργια και σανδάλια του δώσανε, για να φορέσει.
 Του άλειψαν με λάδι και άλλα γιατροσόφια, το πονεμένο του κορμί,
 Και μια Νεραϊδόμορφη παλλακίδα, με βότανα τις πληγές του, για να
 δέσει.

Τον αγκάλιασε ο Θεϊκός Μορφέας, μα όχι για πολύ
 Σε λίγο ήλθε η Ροδαλή Αυγή να τον Ξυπνήσει
 Αν και το πονεμένο του Σώμα. δεν είχε αρκετά, ξεκουραστεί,
 έπρεπε εκείνος, τώρα πλέον να βιαστεί
 και στην Αθήνα, το συντομότερο, για να γυρίσει.

Στο μυαλό του έρχεται, η Θεϊκή υπόσχεση, ότι την Αθήνα θα βοηθήσει,
 Ο Τραγοπόδαρος Θεός, σε εκείνη την τρομακτική, που είχε, οπτασία,
 Και αυτό απαλύνει τον πόνο, που στα αντρειωμένα του στήθη, είχε
 αφήσει,

Η Απόφαση που ελήφθη, εις των Σπαρτιατών την Γερουσία.

Πήρε τον δρόμο για την ποθητή επιστροφή
 Μα, τώρα η ψυχή τα πόδια οδηγούσε
 Το στομάχι, ανάγκη δεν είχε για τροφή,
 Πολλές δε φορές, νόμιζε ότι πετούσε.

Πράγματι πετούσες, Φειδιππίδη, διότι
 πως αλλιώς θα μπορούσε να εξηγηθεί,
 Αφού πριν έλθει την Επόμενη Ημέρα, το σκοτάδι
 Στο Ιερό της Παλλάδας Αθηνάς Άστυ είχες κιόλας βρεθεί,
 Φέρνοντας μαζί σου για την Νίκη,
 της Θεϊκής Προφητείας, το σημάδι.

Συνάχθηκαν οι Άρχοντες και οι Αθηναίοι, από όλη την Πόλη
 Ο δε Στρατηγός Μιλτιάδης σε ερωτούσε με θαυμασμό και συνάμα με
 απορία

Να πεις πολλές Φορές, για να την ακούσουν όλοι.
 Οι Αθηναίοι Άρχοντες, και προ πάντων οι Στρατηγοί,

Του Θεού Πάνα την παραγγελία.

Και Εσύ τους έλεγες και έλεγες ξανά
 Όσα, στην αποστολή σου είχες, ζήσει
 Με απλά, λόγια, κατανοητά,
 «Ναι, είναι Θεού θέλημα, η Αθήνα, ακόμα και Μόνη,
 του Βαρβάρους Θα νικήσει».

Πείσθηκαν από Αυτά οι Αρχηγοί
 Στον ιστορικά Μαραθώνα δέκα Χιλιάδες,
 ηρωικούς Αθηναίους παρατάξανε,
 Με χίλιους, γενναίους, Πλαταιείς, μαζί
 Που τις Πατρίδες τους και την Ελλάδα, τις δοξάσανε.

Πάλεψαν, η Ελευθερία και η Σκλαβιά
 Η Απολυταρχία και η Δημοκρατία,
 Η Θυσία σε αίμα και σε Ανθρώπινες ζωές, ήταν βαριά,
 Μα στο τέλος, επεκράτησε η ανθρώπινη αξία.

Ο Θεός Πάν, τήρησε την Υπόσχεση και έσπειρε τον Πανικό
 Κουδούνια, από γιδοπρόβατα, στις εχθρικές τάξεις,
 δαιμονικά, αρβαλάγανε
 Σπάζοντας των Βαρβάρων, το ήδη πεσμένο, ηθικό,
 Που, αλλόφρονες, στον κάμπο του Μαραθώνα,
 για να σωθούνε, πιλαλάγανε.

Τον Φειδιππίδη ο Μιλτιάδης, είχε στο Πλευρό,
 Να τον Βοηθάει και να σημειώνει τα πεπραγμένα,
 Στον Μαραθώνα, οι Έλληνες κέρδισαν την Μάχη,
 μα ο Πόλεμος, δεν έληξε Εδώ,
 Γι Αυτά, ο Ηρόδοτος και άλλοι ιστορικοί, έχουν γραμμένα.

Του Φειδιππίδη η αποστολή, είναι ένας Άθλος Επικός.
 Είναι μια πράξη, αιώνιας και απaráμιλλης Θυσίας.
 Που πάντοτε χρειάζεται, κάθε Ελεύθερος Λαός,
 Για να διατηρεί, απaráκλητο, τον ρουν, της δικής του, ιστορίας.

Πέρασαν τα χρόνια και ο Φειδιππίδης, ως γονιός
 Και Παππούς πλέον, τα διηγείτο στα παιδιά του και στα εγγόνια
 Οι δε Αθηναίοι, έκτισαν Ναούς και Άντρα, όπου τιμούσαν συνεχώς
 Τον Θεό Πάνα, όπως άρμοζε, όλα τα μετέπειτα τα χρόνια.

Του Μαραθώνα η Μάχη έχει γραφτεί,
 Με γράμματα χρυσά, σε όλων των ελεύθερων ανθρώπων, την ιστορία
 Και η έκβασή της έχει, από όλους συνδεθεί
 Με την αιώνια πάλη, ενάντια στον σκοταδισμό και την φαυλοκρατία.

Ηρωική Φειδιππίδη, το μικρό μου πόνημα αυτό
 Στο αφιερώνω, με πολύ σεβασμό και περηφάνια μεγάλη.
 Θα αποτελείς, για τους ελεύθερους ανθρώπους, παράδειγμα φωτεινό,
 Εις την, για την ελευθερία και δημοκρατία, των Λαών, αέναο Πάλη.

Μα να, ο Άθλος σου αυτός, Ω Θεϊκή Φειδιππίδη,
 βρήκε άξιους, σε Σένα, μιμητές
 Που, από της Ελεύθερης Γης όλα τα πλάτη και, τα μήκη,
 Αγνοί εις την ν καρδιά και με υψηλά ιδεώδη Αθλητές,
 Έρχονται, στην Αγαπημένη σου Αθήνα,
 να γιορτάσουνε την ιστορική Εκείνη Νίκη.

Να τρέξουνε, με ζήλο και περηφάνια, στα αχνάρια που άφησες, Εσύ,
 Τον Θεό Πάνα να συναντήσουν, στην ιερή διαδρομή,
 προς την Ένδοξη, την Σπάρτη.
 Να κάνουν την ψυχή να δαμάσει, το πάντα αδύναμο κορμί
 Και να ζητωκραυγάσουν, «δικαίως ο Φειδιππίδης εδοξάσθη».

Τρέξτε Φτερωτοί, Φειδιππιδηδες, του Ηρωικού Άνδρα Μιμητές,
 Ο ένδοξος Βασιλιάς, Λεωνίδα, στην κραταιά Σπάρτη, σας προσμένει
 Γνωρίζει ότι είστε, Των υψηλών ανθρώπινων Ιδανικών, τιμητές
 Και για θυσίες, σε Νέους Μαραθώνες και Θερμοπύλες.
 προετοιμασμένοι

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΕΥΘ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ